

1. místo

Klára Honzejková

Gymnázium, Praha 4, Na Vítězné pláni 1160

4. B

Obyčejné životy

Klára

Letím vzduchem, ne, padám, padám a vítr mi sviští kolem uší, fouká mi vlasy do obličeje, jako by mě chtěl zbavit všech smyslů. Na chvíli se vždy ponořím do bílého oparu oblaků a nevidím vůbec nic. Znenadání se pode mnou otevře pohled na nekonečné moře, je naprosto klidné, nikde ani vlnka a neustále se přibližuje. Strachy se mi rozbuší srdce, co se stane, až dopadnu? Bude to bolet? Ale zároveň jsem zvědavá, je to tak nevšední pocit, nedokážu ho popsat. Odpověď na moje otázky je každým momentem blíž, jsem tak blízko, že skoro vidím svůj odraz na hladině, která se třpytí v odpoledním slunci. Připravím se na náraz, dokonce ho netrpělivě očekávám a.... Probudím se ve svém pokoji, ve své realitě, za zvuku svého otravného budíku, ve svém otravně obyčejném životě. Je ráno a já vstanu a začnu opakovat stejné úkony jako každý jiný den.

Nadiya

Měla jsem sen. Ne že by byl něčím zvláštní, byl naprosto obyčejný, a to ho možná dělá tak výjimečným. Procházela jsem parkem za mrazivého zimního odpoledne, bylo úplně jasno, slunce dopadalo na čerstvě napadaný sníh a mámilo z něj duhové jiskření. Všichni kolemjdoucí měli na tvářích úsměvy. To mě mělo zarazit a upozornit, že je to jen sen, protože v dnešní době se skoro nikdo neusmívá. Bylo mi to ale jedno, chtěla jsem se topit v záři slunce a naprostém klidu, zapomenout na všechny a všechno okolo. To mi ale přáno nebylo, protože jsem se po chvíli probudila do bezduchého šera protiraketového krytu.

Klára

První, co každé ráno udělám, je čištění zubů. A tak i teď stojím před zrcadlem a držím v ruce kartáček. Dívám se na odraz své tváře, který je mi až moc důvěrně známý, ale zároveň mám pocit, jako bych ho viděla poprvé. Vždycky jsem si myslela, že svou tvář znám do nejmenšího detailu, přece ji vídám každý den. Teď se ale upřeně dívám sama sobě do očí, zkoumám každý jejich záblesk, všechny odstíny modré protknuté občasnou zelenou. Je to vlastně hrozně zvláštní dívat se sobě do očí, vědět, že ty oči jsou vaše a stejně na vás zírají zpátky. Konečně se odtrhnou od zrcadla a s povzdechem otočím kohoutkem a pustím vodu.

Nadyia

Voda neteče už druhý týden, jedna z raket přerušila hlavní potrubí. Zvykli jsme si, je to už vcelku normální. Přesto trochu posmutním, když do umyvadla nevyteče ani kapička, obličej si zase neumyju. Podívám se tedy aspoň do zrcadla, abych si uhladila vlasy. Dívá se na mě pár oříškově hnědých očí, mých očí a... sevře se mi srdce... a očí mého bratra. Bratra, který bojuje na hranicích, ani nevím, jestli ještě žije. Naše oči jsou smutné, ale jakoby smířené a klidné. Je to zvláštní, měly by být naplněny vztekem vůči vší téhle nespravedlnosti. Jak je vlastně možné, že se všechno to, co teď žijeme, stalo tak obyčejným, tak normálním? Opravdu je tohle už naše norma? Odtrhnu svůj pohled od zrcadla, už ty oči nechci vidět. Kohoutek, který se stále nemá k tomu vydat ani kapku vody, otočím vztekle zpátky do původní polohy. Jako obyčejně. Jako už čtrnácté ráno po sobě.

Klára

No to nemyslíte vážně, ptám se obrazovky svého mobilu, ze které posměšně září oznámení o dvanáctiminutovém zpoždění tramvaje. Fakt skvělý, přijdu pozdě do školy. Na tohle dneska vážně nemám náladu. Po šestnácti minutách mám chuť mobil, který drže tvrdí, že tramvaj už je tady, někam zahodit. Po dvaceti minutách se tramvaj konečně uráčí přijet. Naprosto narvaná, jak jinak. Po pár okamžicích je navíc jasné,

že řidič moc zkušeností nepobral, při každém přibrždění skoro povalí všechny, co jsou uvnitř namačkání tělo na tělo. „Dnešek snad nemohl začít líp,“ pomyslí si ironicky. „Zatracenej trapnej život, že by se na něj jeden...“

Nadyia

Když procházím ulicemi svého města, vše vypadá vcelku normálně. Lidé venčí psy, chodí na kávu a kupují si noviny, po silnici dokonce jede pár autobusů. Všichni se snaží žít své normální životy. Jeden cynický kamarád tomu říká „klid posledního dne“. Najednou mi na mobilu cinkne výstraha. Ten nepříjemný zvuk znám až moc dobře. Na naše město letí rakety, máme asi dvě minuty, než začnou dopadat. Do krytu to nestihnu, a tak se schovávám společně s dalšími lidmi do uličky mezi dvěma domy. Tady bychom měli být v bezpečí alespoň před střepinami. Čekáme a doufáme, že se útok přežene. Po patnácti minutách usoudíme, že už je po všem. Slyšeli jsme vzdálené výbuchy, rakety zřejmě dopadly do jiné části města. Kouknu se na mobil, je 8:01. Přijdu pozdě do školy.

Klára

Do školy jsem samozřejmě pozdě přišla. Ne že by mi to nakonec nějak zvlášť vadilo, aspoň nějaké drobné vzrušení, aspoň nějaké vybočení z obvyklého, nudného koloběhu mého dne. Jen jsem si musela od našeho učitele vyslechnout menší přednášku na téma pozdní příchody a nezodpovědnost dnešní mládeže. Teď sedím na jeho hodině, poslouchám na půl ucha výklad o ploštěncích nebo o něčem takovém, houpu se na židli a rozhlížím se po třídě, asi se ukoušu nudou. Když se učitel otočí, aby napsal něco na tabuli, automaticky sáhnu po mobilu a začnu jako obvykle projíždět Instagram: tu příspěvek z Malediv, tam roztomilé video s koťátko, tuhle něco z volejbalu a tady... Přestanu se houpat, židle dopadne na podlahu. Sleduju roztřesené video rozpadlé budovy. Z trosek se kouří, kolem pár zmatených lidí s tvářemi staženými šokem, přijíždějí první záchranáři. V popisku jen stručné oznámení: Balistická raketa zasáhla během výuky střední školu na západní Ukrajině. Počet obětí nejasný, patrně půjde do desítek.

Je devět ráno. Sedím na hodině biologie, nepřítomně zírám skrze displej do jiného světa, zatímco celá moje třída lhostejně poslouchá výklad o ploštěncích.